

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 1.649 van 11 september 2007
in de zaak X/IIde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Wit-Russische nationaliteit op 12 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 juni 2007 houdende de weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEJEMEPPE, die loco advocaat V. PUZAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Op 1 juni 2007 werd door verzoekster een vestigingsaanvraag ingediend in functie van haar Belgische kleinzoon, geboren op 4 februari 2005.

1.2. Op 18 juni 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 27 juni 2007 ter kennis gebracht van verzoekster.

De beslissing is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn van (O.D.):

Betrokkene diende een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar minderjarig kleinkind. Betrokkene kan niet beschouwd worden als zijnde ten laste van dit kleinkind.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 22 van de Grondwet; van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM); van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1. In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging uitmaakt op haar recht op een privé en familiaal leven. Verzoekster stelt dat de beslissing onevenredig is met het doel van de Vreemdelingenwet, te weten de controle van de immigratie, en op die manier het proportionaliteitsbeginsel schendt.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 22 van de Grondwet, omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet staan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in de artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet vervatte

recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een onevenredige inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de weigering van vestiging hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat verzoekster definitief van haar gezin wordt gescheiden.

Artikel 23 van het BuPo-verdrag, dat een minder verstreckende bescherming voor het gezinsleven biedt dan artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet, luidt als volgt:

"1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft recht op bescherming door de maatschappij en de Staat.

2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend.

3. Geen huwelijk wordt gesloten zonder de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten.

4. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag nemen passende maatregelen ter verzekering van de gelijke rechten en verantwoordelijkheden van de echtgenoten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan. In geval van ontbinding van het huwelijk wordt voorzien in de noodzakelijke bescherming van eventuele kinderen."

Verzoeker licht niet toe op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

Er is geen schending van de in dit onderdeel van het middel aangevoerde rechtsregels.

2.1.2. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekster niet ten laste is van haar minderjarig Belgisch kleinkind en daarom niet kan genieten van het recht op vestiging. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40, § 6, 42 en 43 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 44 en 61 van het koninklijk

besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster stelt echter ten onrechte dat zij onder het toepassingsgebied valt van artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet, zij toont immers geenszins aan dat zij ten laste is van haar Belgisch kleinkind. Verzoekster kan de schending van de reglementaire bepalingen die van toepassing zijn op EU-onderdanen en gelijkgestelden dan ook niet dienstig inroepen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen enkel gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
-------------------	---

dhr. S. VAN CAMP,	toegevoegd griffier.
-------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.